

МАЙКА

Тъй често си поплаквашъ, че не можешъ
да работишъ, тъй както си могла,
и че е погрозила твоята кожа,
и вече си запръла отъ тегла.

И ни коришъ, че майка си не помнимъ,
какъ я е брулилъ вѣгъръ съ дъждъ и градъ,
та да не ходимъ по свѣта бездомни
и да не ни нахокватъ и ядатъ.

За насъ блести отъ свежестъ твоятъ образъ
по-силно отъ навѣтия, лжчистъ
небесенъ снѣгъ, и още вливашъ бодростъ
въ сърдцата ни и съ речъ и съ погледъ чистъ.

Да ровимъ знойна пръстъ като къртици,
та пролѣтъ да се жлътне зърнестъ класъ, —
но ти си мислишъ, бедната старица,
че нѣма безъ земя животъ за насъ.